

S.U.T.

Solidaritat i Unitat
dels Treballadors

L'Espurna Solidària

La Chispa Solidaria

Revista del sindicat

Suplement aperiòdic d' "Emancipación Obrera"

nº 12 – Febrer 2015

"Els obrers de tots els països som estrangers:

¡¡Una sola classe, una sola lluita!!"

Sumari:

1. Per la reducció dràstica de les jornades de treball - pàg. 1
2. Contra la repressió patronal a Veneçuela i al món sencer - pàg. 4
3. Per què creu en Déu la burgesia? – Paul Lafargue (1883) – 2n extracte - pàg. 5
4. Taula reivindicativa - pàg. 7
5. Vaga indefinida a Cleanet Empresarial - pàg. 7
6. Contra la cessió de treballadors a FORD-Almussafes - pàg. 8
7. On ens trobaràs - pàg. 8

PER LA REDUCCIÓ DRÀSTICA DE LES JORNADES DE TREBALL

CAP A L'ABOLICIÓ DEL TREBALL ASSALARIAT!

Van passant els anys per la societat humana sota el jou del sistema capitalista, no paren de donar-se progressos en la tecnologia, es milloren els processos productius, es produeixen avenços científics i... No obstant això, nosaltres, els treballadors, seguim ancorats en la mateixa rutina vital: Seguim treballant 40, 45, 50, 60 i fins a 90 hores setmanals! Com és possible que estiguem fent les mateixes hores a les feines que fa 50, 100 o més anys després de tanta millora en els processos productius? Recordem que els fets de Chicago en què es va aconseguir la jornada de 8 hores diàries són del 1886. 'Més de 120 anys sense moure gens ni mica la jornada màxima teòrica de 8 hores!!! Recordem també la vaga de 1936 de més de cent mil treballadors a Madrid i en algunes altres poblacions reclamant la jornada setmanal de les 36 hores, implantant-se com a mínim en la construcció a Sevilla. I que potser la millora dels processos productius durant aquestes dècades no s'ha donat de forma exponencial?

Construïm els pisos en qüestió de dies, hectàrees senceres de blat les recollim amb un sol tractor en un sol dia, els cotxes els fabriquem en menys de 24 hores, la roba i les sabates els fem en minuts, amb una dotzena de pesquers pesquem en hores el que fa poques dècades amb més d'un centenar no arribàvem a pescar en mesos, etc. Cada vegada som més productius, amb menys temps fem molt més. Però llavors, en què ha repercutit i repercuteix tant progrés tècnic i científic en la nostra realitat material diària com a treballadors assalariats? Per què les nostres jornades i ritmes de treball no només no es redueixen sinó que augmenten? Per començar, és bàsic entendre que el que paga l'empresa en forma de salari no és la nostra feina, sinó la nostra **força de treball**, és a dir, la capacitat del nostre cos i cervell amb la seva vitalitat i energia. Ens compra a nosaltres per un temps determinat o per a un treball determinat, i no ens compra el que produïm. El que produïm li pertany igual que li pertany la maquinària, matèries primeres, instal·lacions, etc. Nosaltres, els treballadors, li venem la nostra força de treball. Per a l'empresari som mercaderies que acudim amb els nostres propis peus a demanar ser comprades per ell, ni més ni menys, **mercaderia força de treball**. I aquesta compra, l'empresari, la fa amb la mateixa lògica que compra qualsevol altra mercaderia. L'empresari de torn, ens contracta, ens porta al taller, fàbrica, oficina, obra, on es trobin les màquines, eines,

matèries primeres i matèries auxiliars ja preparades i ens posa a treballar per 8, 9, 10,... hores, i el volum de producció, vendes i guany fruit del nostre treball és completament independent de la nostra nòmina, que es manté gairebé immutable al llarg dels cicles productius.

I, quin és el valor de la mercaderia força de treball, el valor del nostre salari? "Avui vivim sota el domini de la producció capitalista, en què una classe nombrosa i cada vegada més extensa de la població només pot existir treballant, a canvi d'un salari, per als propietaris dels mitjans de producció: eines, màquines, matèries primeres i mitjans de vida. **Sobre la base d'aquest sistema de producció, el cost de producció de**

L'obrer consisteix en la suma de mitjans de vida –o en el seu corresponent preu en diners- necessaris per terme mitjà perquè aquell pugui treballar i mantenir-se en condicions de seguir treballant, i per substituir-lo per un nou obrer quan mori o quedi inservible per vellesa o malaltia, és a dir per assegurar la reproducció de la classe obrera en la mesura necessària." (Introducció de F. Engels a Treball Assalariat i Capital). La nòmina, el salari, no és més que el nostre cost com a mercaderies força de treball, el nostre cost com a individus aptes i formats per a treballar i el nostre cost de manteniment diari.

Seguim amb la cita: "La força de treball és, en la nostra actual societat capitalista, una mercaderia; una mercaderia com una altra qualsevol, i no obstant això, molt peculiar. Aquesta mercaderia té, en efecte, l'especial virtut de ser una força creadora de valor, una font de valor, i si se sap utilitzar, de major valor que el que en si mateixa posseeix. Amb l'estat actual de la producció, la força humana de treball no només produeix en un dia més valor del que ella mateixa conté i costa, sinó que, **amb cada nou descobriment científic, amb cada nou invent tècnic, creix aquest romanent de la seva producció diària sobre el seu cost diari, reduint-se, per tant, aquella part de jornada de treball en què l'obrer produeix l'equivalent del seu jornal, i allargant-se, d'altra banda, la part de la jornada de treball en què ha de regalar el seu treball al capitalista, sense que aquest li pagui res.**" (Introducció de F. Engels a Treball Assalariat i Capital). Cada progrés productiu fa reduir el cost de producció de les mercaderies que necessitem com a mitjans de subsistència, allò que necessitem consumir per mantenir-nos com a individus i com a classe social. Cal ja molt poc temps del nostre treball diari perquè produïm el conjunt de mitjans que podran satisfer les nostres necessitats. Amb cada progrés tècnic, la classe capitalista passa a gaudir d'una major proporció del nostre temps de treball engrandint la proporció de temps que no ens paga o treball excedent, l'anomenada **plusvàlua**, i disminuint la part que ens retribueix amb el salari.

En aquest mateix sentit, l'anarquia de la producció, la competència entre empreses, la necessitat de l'acumulació per l'acumulació de capitals així com l'estretor del sistema del benefici d'empresa per empresa porta al conjunt de la classe empresarial a la necessitat insaciable d'engrandir aquesta part de la jornada que no ens paga, la **plusvàlua**, aquesta part de la jornada que el conjunt de la classe empresarial expropia i roba a la classe treballadora, i d'aquí la incessant necessitat de perllongar la jornada més enllà del que costa reproduir la nostra força de treball. A més, el preu de la mercaderia força de treball oscil·la al voltant del valor d'aquesta mercaderia, però està també subjecte a la llei de l'oferta i la demanda. Per això, encara que la reducció de jornada fa incrementar dràsticament la productivitat del treball, el capitalisme no pot assumir-la perquè la reducció de la jornada implicaria una reducció dels companys a l'atur, seguit d'un desplaçament de l'oferta i la demanda en favor dels treballadors (disminució de la sobre oferta de força de treball) i en contra dels empresaris que haurien de pagar-nos igual o més per menys hores (és a dir, que podrien robar-nos menys).

L'incessant necessitat dels capitalistes de desallotjar del mercat la competència, els porta a la frenètica

recerca de millors productives, que en aquest sistema no condueixen a un altre resultat que no sigui l'acomiadament massiu d'obrers. Amb cada avenç productiu el capitalista passa a necessitar menys mà d'obra, menys força de treball per llençar al mercat un mateix nombre de mercaderies o fins i tot major.

Enlloc de servir per poder reduir les nostres jornades i els nostres ritmes de treball, a la societat capitalista, cada avenç productiu se sotmet al benefici exclusiu del capital. I cada avenç en la producció aboca aquesta societat cada vegada més al més absurd dels absurds: enlloc de poder alliberar-nos del jou diari d'aquestes esgotadores jornades i ritmes de treball, enlloc d'això, en un pol de la societat la misèria no para d'augmentar, els que tenim feina veiem reduir els nostres salaris pressionats per la competència i la pressió que realitzen els milions de companys que es troben sense feina, i els companys que es troben aturats veuen minades les seves possibilitats de trobar feina en la mesura en que els que treballem acceptem dia a dia jornades més llargues, muntanyes d'hores extres, ritmes esgotadors arribant a fer el treball de dos, tres, o més companys, mentre que, a l'altre pol, el pol dels capitalistes, s'accelera la carrera de l'acumulació per l'acumulació, muntanyes de mercaderies i diners s'apinyen en els seus magatzems i caixes fortes. Per a mostra un botó: "Els beneficis empresarials creixen un 49.3% en el primer trimestre" (Expansión, 2014.06.26), "Les empreses espanyoles surten de la crisi el 2014 guanyant un 60% més" (Expansión, 25/11 / 2014).

*"En el seu impuls cec i desmesurat, en la seva fam canina devoradora de treball excedent, el capital no només fa caure les barreres morals, sinó que fa caure també les barreres purament físiques de la jornada de treball. Usurpa l'obrer el temps que necessita el seu cos per créixer, desenvolupar-se i conservar-se sa. Li roba el temps indispensable per assimilar l'aire lliure i la llum del sol. Li redueix el temps destinat als àpats i l'incorpora sempre que pot al procés de producció, fent que l'obrer se li subministrin els aliments com a un mitjà de producció més, com a la caldera carbó i a la màquina greix o oli. Redueix el somni sa i normal que concentra, renova i refresca les energies, al nombre d'hores d'inèrcia estrictament indispensables per reanimar una mica un organisme totalment esgotat. **En comptes de ser la conservació normal de la força de treball la que traci el límit a la jornada, passa el contrari: és la màxima espremuda diària possible d'aquella el que determina, per molt violent i penós que resulti, el temps de descans de l'obrer.** El capital no pregunta pel límit de vida de la força de treball. El que a ell li interessa és, únicament i exclusivament, el màxim de força de treball que pot mobilitzar-se i posar-se en acció durant una jornada. I, per aconseguir aquest rendiment màxim, no té inconvenient a abreujar la vida de la força de treball, de la manera com l'agricultor cobdiciós fa donar a la terra un rendiment intensiu desfalcant la seva fertilitat.*

Per tant, en allargar la jornada de treball, la producció capitalista, que és, en substància, producció de plusvàlua, absorció de treball excedent, no condueix només a l'empobriment de la força humana de treball, despullada de les seves condicions normals de desenvolupament i d'exercici físic i moral. Produeix, a més, l'extenuació i la mort prematures de la mateixa força de treball. Allarga el temps de producció de l'obrer durant un termini a costa d'escurçar la durada de la

seva vida." (*El Capital, Primer llibre, Cap. VIII, Karl Marx*).

La classe capitalista, no satisfeta amb explotar la nostra força de treball, passa a desfalc-la, a desgastarla per sobre de la seva capacitat de recuperació, amb la conseqüent reducció de la seva vida útil i de la seva vida en general. I de la mateixa manera que l'agricultor cobdiciós canvia de terra un cop ha desfalcat la seva fertilitat i aquesta és inservible, el capitalista, quan ja no li som útils perquè estem carregats de dolors i malalties provocats per la sobreexplotació a la qual ell ens sotmet, ens aparta de la producció en una mena de vetlla en vida cap a la mort, passant a ser un sobrant social inútil, i sent reemplaçats en la producció per nova mà d'obra, força de treball jove i fresca, apta per ser desfalcada i sobredegastada al mateix ritme o fins i tot a un ritme molt més gran.

I recordem també que dediquem l'aparent temps "lliure" en la seva majoria a treball indirecte per al nostre manteniment com esclaus assalariats: hem d'anar a comprar menjar, hem de cuinar, hem de rentar la roba i la casa, cuidar els nostres fills i els nostres pares o avis... A això cal sumar tota la feina que ens portem a casa en forma de "ratllades" i nervis, (quan no ens obliguen a portar la feina per fer-la directament a casa), que fan que arribem a somiar amb la feina, que sigui el nostre monotema cerebral i que arribem a somatitzar en infinitud de malalties de les que els atacs d'ansietat en són tan sols la punta de l'iceberg. I esgotats d'aquestes jornades de treball directe i indirecte, dediquem el temps a refugiar-nos en satisfaccions il·lusòries com drogues, alcohol, lligues de futbol, videojocs, televisió, sèries... Tot preparat per a evadir-nos d'aquesta angoixant vida.

De la mateixa manera que no han escapat ni escapen d'aquest triturador procés de sobreexplotació els nostres tendons, els nostres músculs, els nostres ossos, els nostres nervis, els nostres cervells i en definitiva, els nostres cossos, tampoc no escaparan els dels nostres fills per molt que ens ilusionem en que per ells serà diferent. Aquest estat de coses no canviarà si no lluitem perquè canviï. Organitzem-nos per lluitar per la reducció dràstica de la jornada i ritme de treball, per les 30 hores setmanals amb un salari mínim de 1500 euros i un subsidi mínim de 1500 euros per als aturats (i no els miserables 436 euros o l'SMI). I fins i tot, si a 30 hores

no hi ha feina per a tothom, reducció a 25 hores, o 20 hores, i així successivament cap a la absorció completa dels desocupats.

Només així aconseguirem recuperar el nostre temps de descans necessari i el temps per al nostre propi desenvolupament vital, evitant milers de dolors i malalties provocades per la sobreexplotació. I només així pararem la competència fratricida que ens fem els treballadors, tant actius com aturats, en el dia a dia. I així, cap a l'abolició del sistema del treball assalariat i l'abolició del sistema de producció capitalista.

"El temps és l'espai en que es desenvolupa l'home. L'home que no disposa de cap temps lliure, la vida del qual, prescindint de les interrupcions purament físiques de la son, els menjars, etc., està tota ella absorbida pel seu treball per al capitalista, és menys que una bèstia de càrrega. Físicament destrossat i espiritualment embrutit, és una simple màquina per produir riquesa aliena. I, no obstant això, tota la història de la moderna indústria demostra que el capital, si no se li posa un fre, actuarà sempre, implacablement i sense miraments, per reduir a tota la classe obrera a aquest nivell de la més baixa degradació." (*Salari, Preu i Guany. K. Marx*).

Cal assestar el cop definitiu a aquesta bèstia antropòfaga de sistema capitalista que ens pretén arrossegar a tots en el seu inevitable col·lapse: "Amb cada dia que passa, aquest estat de coses va fent-se més absurd i més innecessari. **Cal eliminar-se i pot eliminar-se.** És possible un nou ordre social en que desapareixeran les actuals diferències de classe i en el qual - potser després d'un breu període de transició, acompanyat de certes privacions, però en tot cas molt profitós moralment -, mitjançant l'aprofitament i el desenvolupament d'acord amb un pla de les immenses forces productives ja existents de tots els individus de la societat i imposant el deure general de treballar, es disposarà per igual per a tots, en proporcions cada vegada majors dels mitjans necessaris per viure, per gaudir de la vida i per educar i exercir les facultats físiques i espirituals" (Introducció de F. Engels a *Treball Assalariat i Capital*). Amb cada progrés tècnic i productiu es posen les bases perquè la classe assalariada pugui veure reduïdes les seves jornades i ritmes de treball sense veure disminuït el seu poder adquisitiu. Es posen les bases per reduir l'embrutiment físic i mental que ens produeix el treball assalariat. Però molt més important, posa les bases perquè sigui possible l'emancipació de la classe obrera del jou del sistema del treball assalariat mitjançant l'enderrocament d'aquest absurd sistema i la construcció d'un nou sistema social orientat a produir per satisfer les nostres necessitats com humans.

Companys i companyes, cal organitzar-se per poder imposar una reducció dràstica de les nostres jornades de treball sense reduccions salarials! Llitem pel nostre temps de descans i de lliure desenvolupament! Reducció de les jornades fins l'absorció total dels aturats!

¡SI EL CAPITALISME SOBREVIU REBENTANT LA CLASSE OBRERA, QUE REBENTI EL CAPITALISME!

CONTRA LA REPRESSIÓ PATRONAL A VENEÇUELA I AL MÓN SENCER

El govern de l'estat capitalista veneçolà continua la seva croada per reduir les condicions de vida de la classe obrera veneçolana i reprimir els grups de treballadors que lluiten pel manteniment i la millora de les mateixes.

Després de diverses lluites mantingudes pels treballadors de Ferrominera del Orinoco contra les rebaixes que pretenia imposar l'empresa, aquesta, juntament amb l'Estat bolivarià, va ordir un pla per aconseguir que en les eleccions de la comissió electoral per a les eleccions sindicals del 9 de juny del 2011 la candidatura que tenia el suport de l'Estat i la Patronal Ferrominera sortís vencedora, i de passada, poder treure's de sobre alguns dels treballadors que havien liderat el moviment obrer reivindicatiu fins llavors.

Davant les protestes per la participació en qualitat de votants de persones no vinculades amb l'empresa, Héctor Maican, membre del sindicat afecte al PSUV-Govern, va proferir un tret amb arma de foc a Renny Rojas que va acabar amb la seva vida. Tot i que l'acció va quedar gravada per les càmeres de seguretat, la policia no va dubtar a inculpar del fet al treballador Rodney Álvarez, que porta més de tres anys com a ostatge de l'Estat i la Patronal, pres per un delictes que no va cometre, deixant en llibertat el culpable real de la mort de Renny Rojas.

Els pretesos vernissos obreristes amb els quals el chavisme i el seu famós "Socialisme del segle XXI" adornen els seus discursos no aconsegueixen amagar la seva veritable cara, tan capitalista i imperialista com les de les burgesies contra les que diu lluitar. Com les altres burgesies del món, en la seva sanguinària persecució del moviment obrer, no hi ha crim que no sigui capaç de cometre per defensar el seu guany. Els treballadors del món no hem de caure en l'engany de prendre per socialisme allò que no és res més que el més ranci capitalisme, i hem de denunciar els seus crims antiobrers, com hem de denunciar els que cometen els altres imperialismes del món, si volem lluitar per la nostra emancipació i per preparar les condicions perquè un dia puguem acabar amb l'esclavitud del treball assalariat.

Al llarg d'aquests més de tres anys que Rodney porta pres, la classe obrera guayanesa ha donat mostra de la seva solidaritat i de comprensió que la seva detenció per part de l'Estat és un atac contra tota la classe, dirigit a acovardir l'organització i la lluita obrera contra la baixada de les condicions de vida que l'estat falsament "socialista" pretén imposar per extraure'ns major plusvàlua i obtenir més benefici de l'explotació dels treballadors de les empreses que "va expropiar" en el seu dia, pagant-les a preu d'or als seus antics propietaris. Les accions en solidaritat amb Rodney i per pressionar pel seu alliberament s'han succeït, arribant a bloquejar en diferents casos les vies de Ciutat Guaiana, i de la mateixa manera, es manté la lluita contra les reduccions que vol dur a terme l'Estat chavista, que

manté a Veneçuela la seva croada antiobrera. Mostra d'això és l'empresonament dels treballadors de Sidor (Siderúrgica de l'Orinoco) Leinys Quijada, Roderick Leiva i Heberto Bastardo, per defensar el seu contracte col·lectiu (conveni col·lectiu), companys que segueixen empresonats i dels que hem d'exigir l'alliberament incondicional i immediata juntament amb la de Rodney Álvarez. Igual que els milers de treballadors que el govern chavista empresona, assassina o manté en llibertat preventiva per lluitar contra els atacs de la Patronal i l'Estat contra els treballadors, tot això amb el suport directe de les empreses de serveis sindicals chavistes i amb la ajuda dels policies i pistolers del govern.

Un cop més, la repressió exercida per la burgesia contra la classe obrera, emparant-se en el seu Estat de classe, posa a l'ordre del dia allò que ve repetint l'himne de la classe obrera des de fa tants anys: "La llei ens burla i l'Estat oprimeix i sagna el productor, ens dona drets irrisoris, no hi ha deures del senyor".

Finalment la pressió obrera ha aconseguit que l'Estat accedís a reobrir el judici contra Rodney Álvarez, la tercera audiència es duu a terme el 18 de desembre, però això és només el primer pas i la pressió no ha de desistir fins que s'aconsegueixi la llibertat del company i el compromís de retirar les rebaixes salarials i en les condicions de treball i desistir en la repressió del moviment sindical guayanés.

Hem de mantenir la pressió real als carrers i als centres de treball, sense fer cas dels cants de sirena d'aquells que volen portar la nostra lluita al pantà del parlamentarisme per usar-la de palanca dels seus interessos, que no són altres que erigir-se en els millors defensors del manteniment de l'esclavitud assalariada i en els millors gestors i garants de l'Estat, en el capitalisme sempre al servei de la Patronal.

Des de Solidaritat i Unitat dels Treballadors (SUT) volem transmetre tota la nostra solidaritat als treballadors que pateixen la repressió del govern capitalista veneçolà i us animem a tots a col·laborar econòmicament amb la seva lluita, per la que podeu fer aportacions al següent número de compte (especificar SUPORT RODNEY): 0182-4003-17-0201538404.

***ILLIBERTAT PER RODNEY ÁLVAREZ DE
FERROMINERA DEL ORINOCO!***

***I LLIBERTAT PER LEINYS QUIJADA, RADERICK
LEIVA I HEBERTO BASTARDO DE SIDOR!***

***ICONTRA LA REPRESSIÓ DE LA PATRONAL I
L'ESTAT CAPITALISTA VENEÇOLÀ:
ISOLIDARITAT OBRERA INTERNACIONAL!***

ICAP A L'ABOLICIÓ DEL TREBALL ASSALARIAT!

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS – SUT

bcn@sindicatosut.org – madrid@sindicatosut.org – www.sindicatosut.org

III- ORÍGENS ECONÒMICS DE LA CREENÇA EN DÉU DE LA BURGESIA

Era d'esperar que l'extraordinari desenvolupament i vulgarització dels coneixements científics i la demostració de l'encadenament necessari dels fenòmens naturals haurien establert la idea que l'univers, regit per una llei precisa, estava fora de l'abast dels capricis d'una voluntat humana o sobrehumana i que, en conseqüència, Déu era inútil, ja que quedava despulat de les múltiples funcions que la ignorància del salvatge li havia encarregat d'omplir. No obstant això, cal reconèixer que la creença en un Déu que pot alterar l'ordre precís de les coses subsisteix encara entre els homes de ciència, comptant-se entre els burgesos instruïts els qui li demanen, com els salvatges, pluges, victòries o la curació de malalties .

Encara que els savis haguessin arribat a crear entre els burgesos la convicció que els fenòmens del món natural obeeixen a la llei de precisió, de manera que determinats pels que els precedeixen, determinen els qui els segueixen, quedaria encara per demostrar que els fenòmens del món social són també sotmesos a la llei de precisió. Però els economistes, els filòsofs, els moralistes, els historiadors, els sociòlegs i els polítics que estudien les societats humanes i que tenen fins i tot la pretensió de dirigir-les, no han arribat ni podien arribar a imposar la convicció que els fenòmens socials depenen de la llei de precisió, com els fenòmens naturals. Perquè no han pogut establir aquesta convicció, la creença en Déu constitueix una necessitat per als cervells burgesos, fins i tot per als més concrets.

El determinisme filosòfic només regna a les ciències naturals, perquè la burgesia ha permès als seus savis estudiar lliurement el joc de les forces de la naturalesa, que té tot l'interès en conèixer, ja que les utilitza per a la producció de les seves riqueses. Però a causa de la situació que ocupa en la societat, no podia concedir la mateixa llibertat als seus economistes, filòsofs, moralistes, historiadors, sociòlegs i polítics, per la qual cosa aquests no han pogut aplicar el determinisme filosòfic a les ciències del món social. Per la mateixa raó havia impedit en un altre temps l'església catòlica el lliure estudi de la natura, i ha calgut destruir la seva dominació social per crear les ciències naturals.

El problema de la creença en Déu de la burgesia només pot ser abordat tenint una exacta noció del paper que exerceix en la societat.

El paper social de la burgesia moderna no és el de produir les riqueses, sinó el de fer-les produir pels treballadors assalariats, d'acaparar-les i de distribuir-les entre els membres de la seva classe, després d'haver lliurat als seus productors manuals i intel·lectuals el precisament indispensable per viure i per reproduir-se.

Les riqueses arrabassades als treballadors constitueixen el botí de la classe burgesa. Els guerrers bàrbars, després del saqueig d'una ciutat, posaven en comú els productes del pillatge, els dividien en parts tan iguals com era possible i els distribuïen per mitjà de sorteigs entre els que havien arriscat la seva vida per conquerir-los.

L'organització de la societat permet a la burgesia apoderar-se de les riqueses sense que cap dels seus membres es vegi obligat a arriscar la seva vida: la presa de possessió d'aquest colossal botí, sense experimentar perills, constitueix un dels més grans progressos de la civilització. Les riqueses arrabassades als productors no són dividides en parts iguals, per ser distribuïdes per mitjà de sorteigs. Són repartides per mitjà de lloguers, rendes, dividends, interessos i beneficis industrials i comercials proporcionalment al valor de la propietat moble o immoble, és a dir, d'acord amb la importància del capital que cada burgès posseeix.

La possessió d'una propietat, d'un capital, i no de qualitats físiques, intel·lectuals o morals, és la condició sine qua non per rebre una part en la distribució de les riqueses. Un mort les posseeix, mentre que a un viu li manquen fins que no tingui el títol que l'acrediti com a posseïdor. La distribució no es realitza entre homes sinó entre propietaris. L'home és un zero; només es té en compte la propietat.

Ha volgut assimilar-se equivocadament la lluita darwiniana que sostenen els animals entre si per procurar-se els mitjans de subsistència i de reproducció, amb la qual s'ha desencadenat entre els burgesos per al repartiment de riqueses. Les qualitats de força, valor, agilitat, paciència, enginy, etc., que asseguren la victòria a l'animal, són part integrant del seu organisme, mentre que la propietat, que proporciona al burgès una part de les riqueses que no s'ha produït, no està incorporada a l'individu. Aquesta propietat pot augmentar o disminuir i proporcionar-li, per tant, una part més o menys de riquesa, sense que aquest augment o disminució siguin motivats per

l'exercici de les seves qualitats físiques o intel·lectuals. Com a molt, es podria dir que la berganteria, la intriga i el mercadeig, en una paraula, que les qualitats mentals més inferiors, permeten al burgès apoderar-se d'una part major que aquella que li autoritza a percebre el seu capital. En aquest cas estafa als seus col·legues burgesos. Si la lluita per la vida pot ser, doncs, en moltes circumstàncies una causa de progrés per als animals, la lluita per les riqueses és una causa de degeneració per als burgesos.

La missió social d'apoderar-se de les riqueses produïdes pels assalariats fa de la burgesia una classe paràsita. Els seus membres no concorren a la creació de les riqueses, a excepció d'alguns, el nombre dels quals disminueix incessantment. Fins i tot en aquests casos, el treball que proporcionen no correspon a la part de riquesa que es beneficien.

Si el cristianisme, després d'haver estat en els primers segles la religió de les multituds mendicants, que l'Estat i els rics mantenien mitjançant distribucions diàries de queviures, s'ha convertit en la religió de la burgesia, la classe paràsita per excel·lència, és que el parasitisme és l'essència del cristianisme. En el sermó de la Muntanya, Jesús ha exposat magistralment el seu caràcter. Allà va formular el «Parenostre», l'oració que cada fidel ha d'eleva a Déu per demanar-li el seu «pa quotidià», enlloc de demanar feina, i per tal que cap cristià digne d'aquest nom sigui temptat a recórrer a l'esforç per obtenir les coses necessàries per la vida, Crist afegeix: «Observeu els ocells de l'aire: no sembren ni recullen i no obstant això el Pare celestial els nodreix ... No us inquieteu, doncs, i no pregunteu què menjarem demà, què beurem, de què ens vestirem?... El vostre Pare celestial coneix totes les vostres necessitats». El Pare celestial de la burgesia és la classe dels assalariats manuals i intel·lectuals, és el Déu que satisfà tots els seus desitjos.

Però la burgesia no pot reconèixer el seu caràcter parasitari sense signar al mateix temps el seu decret de mort. Per això mentre deixa anar els seus homes de ciència perquè sense ser molestats per cap dogma, ni detinguts per cap consideració es dediquin a l'estudi més lliure i més profund possible de les forces de la naturalesa, que s'aplica a la producció de les riqueses, impedeix als seus economistes, filòsofs, moralistes, historiadors, sociòlegs i polítics l'estudi imparcial del problema social i els condemna a cercar raons que puguin servir de justificació a la seva fenomenal fortuna (2). Preocupats els savis per l'única font de les remuneracions rebudes o a rebre, s'han dedicat a investigar amb gran obstinació si per un afortunat atzar les riqueses socials tindrien un altre origen més del treball assalariat, i han descobert que el treball, l'economia, l'ordre, l'honradesa, el saber, la intel·ligència i moltes altres virtuts dels burgesos industrials, comerciants o propietaris de terres, banquers, accionistes i rendistes concorrien a la seva producció d'una manera tan eficaç com el treball dels assalariats manuals i intel·lectuals, i que per això tenien el dret a quedar-se amb la part del lleó, no deixant als altres més que la part de la bèstia de càrrega.

El burgès els sent somrient, perquè fan el seu elogi, i després repeteix aquestes insolents afirmacions i els declara veritats eternes. Però per molt petita que sigui

la seva intel·ligència no pot admetre'ls en el fons, ja que només ha de mirar al seu voltant per adonar-se que aquells que treballen durant tota la seva vida, si no posseeixen capital, són més pobres que Job, i que els que no posseeixen més que el saber, la intel·ligència, l'economia i l'honradesa, i que exerceixen aquestes qualitats, han de limitar la seva ambició al menjar diari, rares vegades a res més. Ell es diu llavors: «Si els economistes, els filòsofs i els polítics que tenen molt d'enginy i coneixen la literatura no han pogut, malgrat les seves consciencioses investigacions, trobar raons més adequades per explicar l'origen de les riqueses de la burgesia, és que hi ha un desordre en l'assumpt, és que hi ha causes desconegudes els misteris de les quals no poden sondejar-se». Un ordre social *Impossible de conceixer* s'aixeca davant el burgès.

Per la tranquil·litat del seu ordre social, el capitalista, té interès en que els assalariats creguin que les riqueses són el fruit de les seves innumbrables virtuts, però en realitat, està tan convençut que constitueixen una recompensa de les seves qualitats, com que les tòfones, que menja tan voraçment com el porc, són bolets cultivables. Una sola cosa li importa: és posseir aquestes riqueses, i el que l'inquieta és suposar que un dia pugui perdre sense que la culpa sigui seva. No es pot evitar aquesta desagradable perspectiva, doncs tot i que en l'estret cercle de les seves amistats ha vist individus perdre els seus béns, mentre altres que han viscut a l'estretor es tornen rics. Les causes d'aquests revessos i d'aquestes fortunes li escapen, de la mateixa manera que li escapen a aquells que les han experimentat. En una paraula, s'observa un continu canvi de riqueses, que són per a ell del domini del desconegut, veient-se induït a atribuir aquests canvis de fortuna a la sort, l'atzar (3).

No és possible esperar que el burgès arribi mai a tenir una noció positiva de la distribució de les riqueses, perquè a mesura que la producció mecànica es desenvolupa, la propietat es despersonalitza i revesteix la forma col·lectiva i impersonal de les societats per accions i obligacions, els títols acaben per ser arrossegats al remolí de la Borsa. Allà, passen de mà en mà, sense que venedors ni compradors hagin vist la propietat que representen ni sàpiguen exactament el lloc geogràfic en que es troba situada. Allà són canviats, perduts per uns i guanyats per altres de manera tan semblant al joc, que les operacions de Borsa porten aquest nom. Tot el desenvolupament econòmic modern tendeix cada dia més a transformar la societat capitalista en un vast establiment de joc, on els burgesos guanyen i perden capitals per efecte d'esdeveniments que ignoren, que escapen a tota previsió i a tot càlcul, i que semblen dependre exclusivament del atzar. En la societat burgesa reina l'*Imprevisible*, de la mateixa manera que en una casa de joc.

El joc, que a la Borsa es manifesta sense disfresses, ha estat sempre una de les condicions de vida del comerç i de la indústria. Els seus riscos són tan nombrosos i tan imprevisibles, que sovint fracassen les operacions millor concebudes, calculades i realitzades, mentre que resulten encertades altres empreses a la lleugera. Aquests encerts o aquests fracassos, deguts a causes inesperades, generalment desconegudes, semblen ser obra exclusiva de l'atzar, predisposen al

burgès a la mentalitat del jugador, el joc de la Borsa aviva i fortifica aquesta predisposició. El capitalista, la fortuna del qual està col·locada en valors de borsa, que ignora el perquè de les alteracions de preus i dividendes, és un jugador professional. I el jugador que només pot atribuir els seus guanys o les seves pèrdues a la sort o a la fatalitat, és un individu eminentment supersticiós. Els habituals de les cases de joc fan servir tots encants màgics per conjurar la sort: un baluceja una oració a Sant Antoni de Pàdua o a qualsevol Sant, un altre només apunta després d'haver guanyat determinat color, un altre conserva a la mà esquerra una pota de conill, etc.

El desconegut ordre social envolta al burgès, de la mateixa manera que el desconegut ordre natural envolta el salvatge. Tots els actes de la vida civilitzada, o gairebé tots, tendeixen a desenvolupar en el burgès l'hàbit supersticiós i místic propi del jugador de professió. El Crèdit, per exemple, sense el qual no és possible el comerç ni la indústria, és un acte de fe a l'atzar, al desconegut que fa qui el presta, ja que no té cap garantia positiva que al venciment, aquell que l'ha rebut, podrà complir els seus compromisos, ja que la solvència depèn de mil i un accidents tan imprevisibles com desconeguts.

2. La història de l'Economia Política és instructiva. Mentre la producció capitalista, al principi de la seva evolució no havia transformat encara la massa dels burgesos en paràsits, els fisiòcrates, Adam Smith, Ricardo, etc., podien estudiar sense prevenció dels fenòmens econòmics i investigar les lleis generals de la producció; però, des que la màquina-eina i el vapor només obliguen a concórrer als assalariats a la creació de les riqueses, els economistes es limiten a col·leccionar fets i estadístiques útils per a les especulacions del comerç i de la Borsa, sense pretendre agrupar-los i classificar-los per tal de treure conclusions teòriques, que no podrien deixar de ser perilloses per a la dominació de la classe dominant. En comptes de fer ciència, combaten el socialisme; fins i tot han volgut refutar la teoria ricardiana del valor, perquè la crítica socialista s'havia apoderat d'ella.

3. L'esperit burgès ha estat tan turmentat en tot temps per la incertesa de la fortuna que la mitologia grega la representava per mitjà d'una dona posada de peu sobre una roda dentada i amb els ulls embenats: Teognis, el poeta mègar del segle V abans de la nostra era, les poesies, segons Isòcrates, constituïen un llibre de text a les escoles gregues, deien «Ningú és causa dels seus beneficis i de les seves pèrdues, doncs els déus són els distribuïdors de les riqueses... Els homes ens alimentem amb obertures pensaments, però res sabem. Els déus fan arribar les coses segons la seva pròpia voluntat... Júpiter fa inclinar la balança ara d'un costat ara d'un altre, segons jutja convenient, per tal que el ric d'avui res posseeixi demà. Cap home és ric o pobre, noble o plebeu, sense la intervenció de Déu». Els autors de l'Eclesiastès, dels llibres dels Salms, dels Proverbis i de Job, fan exercir el mateix paper al Senyor. El poeta grec i els escriptors jueus formulen, doncs, el pensament burgès.

Megara, com Corint, el seu rival, va ser una de les principals ciutats de l'antiga Grècia, on es van desenvolupar el comerç i la indústria. S'havia format en elles una nombrosa classe d'artistes i de burgesos, els quals fomentaven guerres civils per apoderar-se del poder. Uns seixanta anys abans del naixement de Teògnis, els demòcrates, després d'una victoriosa revolta, van abolir els deutes que havien contret amb els aristòcrates i van exigir la devolució dels interessos percebuts. Encara membre de la classe aristòcrata, i encara alimentant un odi ferotge contra els demòcrates, dels quals voldria «beure la sang negra», perquè li havien desposseït dels seus béns i li havien desterrat, no va poder Teògnis sostreure a la influència del medi social burgès. Està impregnat d'aquestes idees, d'aquests sentiments i fins del mateix llenguatge; així, repetides vegades estableix comparacions sobre de l'alça d'or, al qual els comerciants es veien constantment obligats a recórrer per conèixer el valor de les monedes i els lingots donats en canvi. Precisament perquè el poema de Teognis, així com els llibres de l'Antic Testament contenien màximes de previsió burgesa, era un llibre de text a les escoles de la democràtica Atenes. D'aquest llibre, diu Xenofont, que «era un tractat sobre l'home, semblant al que escriuria un hàbil genet sobre l'art de muntar».

(...)

TAULA REIVINDICATIVA DEL S.U.T.:

Per dur endavant les lluites que se'ns presenten i se'ns presentaran, necessitem el **SINDICAT DE CLASSE**, no subvencionat ni pel patró ni per l'Estat. Necessitem reprendre els mètodes de lluita classista i unificar les lluites amb una taula reivindicativa única:

- **Salari mínim de 1.500€ nets per a tots i pujades lineals d'un mínim de 300€ al mes.**
- **Salari integral per als desocupats (mínim 1500€ al mes).**
- **Reducció de jornada a 30 hores sense reducció de salari.**
- **Jubilació als 55 anys amb el 100 % del salari.**
- **Eventuals i subcontractats a fixes de plantilla de l'empresa principal.**

VAGA INDEFINIDA A CLEANET EMPRESARIAL

OBLIGAR-NOS A TREBALLAR SENSE COBRAR ÉS LA PITJOR ESCLAVITUD:

L'Estat capitalista i els seu Ministeri de Defensa són els CULPABLES després de 4 mesos sense PAGAR-NOS.

Després de 4 mesos sense cobrar la nòmina, les treballadores i treballadors de la contracta de neteja del Ministeri de Defensa, CLEANET EMPRESARIAL, van emprendre aquest passat desembre una vaga indefinida. La contracta CLEANET es justifica en el NO PAGAMENT dels salaris dient que el Ministeri de Defensa no li paga. El Ministeri de Defensa es justifica

per no rescindir el contracte amb CLEANET en què la llei no ho permet... Amb aquest conte de passar-se la pilota de l'un a l'altre es pot donar que els treballadors hagin d'esperar fins el 18 de març de 2015, data d'acabament del contracte amb CLEANET. Si fa fallida CLEANET i l'exèrcit no paga caldria cobrar del FOGASA. Però el FOGASA només paga 4 mesos (120 dies) de salaris. Els dies que es treballin per sobre dels 120 dies,

és a dir, des del dia 1 de gener de 2015, si no els paga l'exèrcit NO ELS PAGA NINGÚ, es treballarà GRATIS.

El pressupost destinat al Ministeri de Defensa és dels pocs pressupostos que l'Estat gairebé no ha tocat en els últims anys, per la qual cosa es fa difícil entendre com s'ha arribat a una situació on aquest ministeri no pot pagar uns salaris que li representen una proporció irrisòria d'aquest mateix pressupost. Diuen que aquest ministeri està per defensar el dret, la societat, la constitució, etc... I és cert: defensen el dret burgès, la societat burgesa, la constitució burgesa. En la seva defensa del dret burgès a l'explotació, arriben a transgredir el seu propi dret formal (la famosa Llei) i, per a ells, el dret a rebre un salari després de ser durament espremuts treballant arriba a constituir un dret excepcional, de sibarites i capritxosos. Però posem que ens creguéssim que aquest ministeri no té diners per a aquests salaris... "Entre 800 i 1.000 milions més a l'any. Aquesta és la quantitat que reclama Defensa per pagar la factura dels grans programes d'armes, almenys fins 2015. Ja l'any passat el ministre Pedro Morenés va arrencar al seu col·lega d'Hisenda, Cristóbal Montoro, un crèdit extraordinari de 1.782 milions per abonar els "deutes pendents" des de 2010 i posar "el comptador a zero." (El País 2013.05.23). Doncs sembla que per pagar les seves joguines de guerra, els seus

avionets, tanquets, cohetets, la i resta d'aparells dissenyats per destrossar, perforar i rebentar carn humana sí que van a demanar prestat ("arrenquen" diu el diari...) a Hisenda. Però per als salaris de les treballadores de CLEANET no mouen ni una pestanya. Aquesta és la veritable defensa de la Pàtria, de la constitució i la Llei, és a dir, la defensa del dret de la PATRONAL a espremer i explotar la classe obrera fins rebentar-la, defensant el robatori diari que representa per a la classe obrera el treball assalariat. Però és que en aquest cas, CLEANET i el Ministeri de Defensa ja no es conformen amb arrencar la de per si quantiosa plusvàlua del treball obrer, ells s'apropien del salari sencer deixant al treballador sense RES!!!

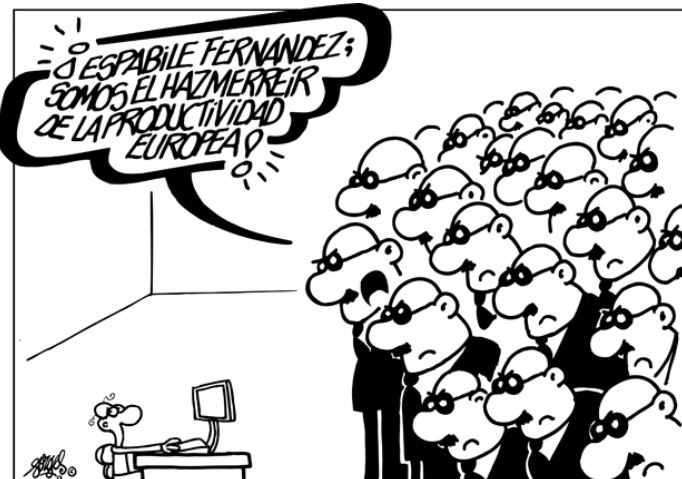
Companys, ajudeu a tirar endavant la lluita de les treballadores i treballadors de CLEANET donant suport econòmicament la Caixa de Resistència i Solidaritat. Podeu fer les aportacions als locals del sindicat a Madrid o a Barcelona o directament realitzant un ingrés al compte: **0182-4003-17-0201538404** (Especifiqueu el concepte "CR Huelga CLEANET").

¡¡¡RECOLZA I SOLIDARÍZTA' TAMB ELS TREBALLADORS EN VAGA!!!

¡¡¡ RECOLZA LA CAIXA DE RESISTÈNCIA I SOLIDARITAT!!!

CONTRA LA CESSIÓ DE TREBALLADORS A FORD-ALMUSSAFES

Després de diversos anys aguantant l'abús i il·legalitat de treballar cedits a FORD, diversos treballadors de diverses subcontractes del departament d'IT hem decidit posar fi a l'abús i il·legalitat a la qual estem

sotmesos i hem iniciat una lluita per eliminar la situació de CESSIÓ ILEGAL que vivim i perquè se'ns integri a la plantilla de l'empresa principal, amb tots els drets que tot l'entramat d'empreses es negua a reconèixe'ns, mentre segueixin vivint a costa nostra.

Malgrat la repressió que puguem patir, i que enfrontarem amb tots els mitjans de que disposem, no desistirem en el nostre afany d'eliminar una situació en la qual el robatori que sempre suposa el treball assalariat assumeix majors dimensions, alimentant a tota una banda d'empreses intermediàries que viuen d'extorsionar part del que ens haurien de pagar i que només compleixen la funció de fer-li la feina bruta a l'empresa principal i de dividir-nos als treballadors en diverses empreses i condicions.

¡A IGUAL TREBALL, IGUAL SALARI I IGUALS CONDICIONS LABORALS I SOCIALS!

¡FORA LES SUBCONTRACTES, TOTS A FIXES DE L'EMPRESA PRINCIPAL!

ON ENS TROBARÀS:

AEDITORIA LABORAL solidària i gratuïta:

BCN: Tots els dimarts a partir de les 19h al local del C/Mallorca 632 Local 18 – Metro: Clot.

Tel. 657 842 589 – mail: bcn@sindicatosut.org

MADRID: Tots els dimecres a partir de les 18:30h al local de Pl. de Matute, nº10, 2º D – Metro: Antón Martín

Tel. 91 420 03 11 – mail: madrid@sindicatosut.org

VISITA LA PÀGINA WEB DEL SINDICAT

www.sindicatosut.org

¡LLEGEIX I DIFON LA PREMSA CLASSISTA!

Recolza la **Caixa de Resistència**, aportacions al:

0182 4003 17 0201538404

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS – SUT

bcn@sindicatosut.org – madrid@sindicatosut.org – www.sindicatosut.org